

Michelle Hodkin

Mara Dyer. Începutul

Primul volum din trilogia Mara Dyer

Traducere din engleză de
Ana Dragomirescu

Nu mă cheamă Mara Dyer, dar avocatul meu mi-a spus că trebuie să aleg ceva. Un pseudonim. Un *nom de plume*, cum am spune noi, toți cei care învățăm pentru SAT¹. Știu că pare ciudat să am un nume fals, dar, credeți-mă, în clipa de față e cel mai normal lucru din viața mea. Până și faptul că v-am dezvăluit atâtea probabil nu e înțelept. Dar fără gura mea cea mare, nimeni n-ar fi știut că o persoană în vârstă de șaptesprezece ani, căreia îi place trupa Death Cab for Cutie, e răspunzătoare pentru crime. Nimeni n-ar fi știut că, undeva în lumea asta, există un copil de nota nouă cu niște cadavre la activ. Și e important să aflați, ca să nu fiți următorii pe listă.

Ziua de naștere a lui Rachel a fost începutul. Iată ce-mi amintesc.

„Mara Dyer”
New York City

¹ *Scholastic Assessment Test*, test standardizat, susținut de elevii americani la finalul ciclului liceal și folosit pe scară largă pentru admiterea la facultate. (N.t.)

Capitolul 1

Înainte

Laurelton, Rhode Island

Inscripția ornamentală de pe tablă tremura în lumina lumânărilor, făcând ca literele și cifrele să mi se învârtă prin cap. Erau amestecate și nedeslușite, precum cele din supa alfabet. Când Claire mi-a îndesat în mână piesa în formă de inimă, am tresărit. În mod normal nu eram atât de agitată și am sperat ca Rachel să nu fi observat. Tabla Ouija² era cadoul ei preferat din seara aceea și o primise de la Claire. Eu îi luasem o brățară. N-o purta.

Îngenunchind pe covor, i-am întins piesa lui Rachel. Claire a clătinat din cap, plină de dispreț. Rachel a pus piesa jos.

² Instrument de divinație, folosit în spiritism, dar și ca joc de societate. De obicei, este confecționată din lemn, având inscripționate: alfabetul, cifrele de la 0–9, cuvintele „da”, „nu”, „salut” și „la revedere”. Folosește un indicator mobil (de exemplu, un pahar cu gura în jos) care arată literele sau cifrele ce alcătuiesc răspunsurile la întrebările adresate. (N.t.)

— E doar un joc, Mara!

Mi-a zâmbit, dinții ei părând și mai albi în lumina palidă. Rachel și cu mine eram cele mai bune prietene încă de la grădiniță. În timp ce ea avea o înfățișare întunecată și o fire sălbatică, eu eram palidă și rezervată. Dar nu și când eram împreună. Ea îmi dădea curaj. De obicei.

— N-am ce să-i întreb pe morți, i-am spus.

Nu i-am mai zis și că la șaisprezece ani suntem prea mari pentru așa ceva.

— Întreabă-i dacă Jude o să te placă vreodată.

Glasul lui Claire părea nevinovat, dar nu m-am lăsat păcălită. Obrajii mi-au luat foc, însă mi-am înăbușit pornirea de a mă răsti la ea și am depășit momentul râzând.

— Pot să cer o mașină? E ca în scenariul cu Moș Crăciun mort?

— De fapt, din moment ce e ziua mea, o să încep eu.

Rachel și-a pus degetele pe piesă. Claire și cu mine o urmăream.

— Ah! Rachel, întreabă cum o să mori.

Rachel a ținut în semn de aprobare, iar eu m-am uitat urât la Claire. De când se mutase aici, cu șase luni în urmă, se agățase de cea mai bună prietenă a mea ca o lipitoare hămesită. Acum avea două scopuri în viață, la fel de importante: să mă facă să mă simt a cincea roată la căruță și să mă tortureze pentru că-mi căzuse cu tronc fratele ei, Jude. Mă săturasem de amândouă în aceeași măsură.

— Nu uita că nu trebuie să împingi, mi-a poruncit Claire.

— M-am prins, mersi. Altceva?

Dar Rachel ne-a întrerupt înainte să apucăm să ne luăm la hartă.

— Cum o să mor?

Toate trei ne-am uitat la tablă. Simțeam furnică-turi în gambe din pricina faptului că stătusem atât de mult în genunchi pe covorul lui Rachel, iar partea din spate a genunchilor îmi transpirase. Nu se întâmpla nimic.

Apoi ceva s-a întâmplat. Ne-am uitat una la alta în timp ce piesa se mișca sub mâinile noastre. A înconjurat jumătate din tablă, trecând pe lângă *A*, peste *K* și tâ-rându-se dincolo de *L*.

S-a așezat pe *M*.

— Mutilată?

Vocea lui Claire părea plină de entuziasm. Era atât de simplută. Oare ce vedea Rachel la ea?

Indicatorul aluneca în direcția greșită, departe de *U* și *T*. S-a oprit la *A*. Rachel s-a arătat nedumerită.

— Mașină?

— Masacru? a întrebat Claire. Poate că o să arunci un chibrit din mașină, o să stârnești un foc în pădure și o să fii mâncată de Ursul Smokey?

Rachel a râs, risipind pentru scurt timp spaima ce mi se furișase în stomac. Când ne așezaserăm pentru prima oară să jucăm, fusesem nevoită să rezist impulsului de a-mi da ochii peste cap la auzul replicilor melodramatice ale lui Claire. Acum, nu mai era chiar așa.

Piesa a alunecat în zigzag pe tablă, întrerupând brusc râsul prietenei mele.

R.

Am tăcut. Ochii nu ni s-au mai dezlipit de tablă, în timp ce indicatorul se întorcea cu o smucitură la începu-tul ei.

La *A*.

Apoi s-a oprit. Am așteptat-o să indice următoarea literă, dar a rămas neclintită. După trei minute, Rachel și Claire și-au retras mâinile. Le-am simțit privindu-mă.

— Ea vrea să întrebi tu ceva, mi-a spus încet Rachel.

— Dacă prin „ea” vrei să spui Claire, sunt sigură că așa e.

M-am ridicat în picioare, tremurând și simțind că mi se face greață. Terminasem cu joaca.

— N-am împins-o! mi-a zis Claire, uitându-se cu ochii mari mai întâi la Rachel, apoi la mine.

— Juri pe degetul mic? am întrebat-o pe un ton sarcastic.

— De ce nu? mi-a răspuns Claire cu malițiozitate.

A sărit în picioare și a venit mai aproape de mine. Prea aproape. Ochii ei verzi erau periculoși.

— N-am împins-o, a repetat ea. Vrea să joci tu.

Rachel m-a apucat de mână și s-a ridicat de pe podea. S-a uitat drept la Claire.

— Eu te cred, i-a zis, dar hai să facem altceva.

— Cum ar fi?

Glasul lui Claire era sec, așa că m-am uitat drept la ea, fără să tresar. Hai că-i dăm drumul.

— Putem să ne uităm la filmul *Proiect: Vrăjitoarea*. Preferatul lui Claire, firește.

— Ce ziceți?

Tonul lui Rachel era întrebător, dar ferm. Eu mi-am dezlipit privirea de a lui Claire și am dat din cap că da, ba chiar am reușit să și zâmbesc. Claire a făcut la fel. Rachel s-a relaxat, însă eu, nu. Dar, de dragul ei, am încercat să-mi înăbuș furia și neliniștea în timp ce ne pregăteam să vedem filmul. Rachel a băgat DVD-ul în aparat și a stins lumânările.

Șase luni mai târziu, amândouă erau moarte.

Capitolul 17

Știam că Rachel voia să intre în azil. Dar, până în noaptea de după moartea nenorocitului de stăpân al lui Mabel, nu reușisem să-mi amintesc de ce fusesem de acord.

Sâmbătă am încercat să mă pregătesc sufletește pentru alte vise — pentru alte amintiri — pentru a o vedea murind. M-am strecurat în așternut tremurând. Voiam și nu voiam s-o revăd. Am revăzut-o, dar în același vis. Nici duminică noaptea n-am visat ceva nou.

Faptul că-mi aminteam era un semn bun. Se întâmpla lent și totuși se întâmpla. Iar asta fără psiholog ori chimicale care să-mi sucească mintea. În mod evident mintea mea era și așa îndeajuns de sucită.

Eram aproape bucuroasă c-o aveam pe Mabel la care să mă gândesc și pentru care să-mi fac griji tot weekendul, chiar dacă nu mă încumetam să încerc să fac rost de numărul lui Noah. Mă gândeam că o să-l întreb ce face cățelușa luni, la ora de engleză, dar când am intrat în clasă, el nu era acolo.

În loc să ascult, mintea îmi rătăcea la fel cum făcea și creionul meu pe caiet, alunecând alene în vreme ce

doamna Leib ne strângea referatele și discuta diferențele dintre eroii tragici și antieroi. Ori de câte ori un elev intra sau ieșea din clasă, privirea mi se îndrepta către ușă, așteptând ca Noah să apară înaintea de următorul sunet al clopoțelului. Dar el n-a venit deloc.

Când s-a terminat ora, înainte să-mi închid caietul și să-l îndes în geantă, m-am uitat la desenul pe care îl făcusem. Ochii lui Noah, negri ca tăciunele, mă priveau mijiți din mijlocul paginii, îndreptați în jos, cu pielea din jurul lor încrețită din pricina râsului. Își atingeau ușor buza de jos cu degetul mare, în timp ce mâna i se strângea leneș într-un pumn așezat chiar sub gura luminată de un zâmbet strălucitor. Când râdea părea aproape timid. Fruntea lui palidă era netedă, relaxată, surprinsă în toiul unui hohot de râs.

Am simțit un nod în stomac. M-am întors la pagina anterioară și am observat cu groază că și acolo schițasem perfect profilul elegant al lui Noah, de la pomeții lui înalți până la ușoara ridicătură a nasului său solemn. Iar de pe pagina dinainte, ochii lui mă priveau străini și inaccesibili.

Mi-era frică să mă mai uit. Aveam mare nevoie de ajutor.

Mi-am vârât caietul în geantă și am aruncat o privire peste umăr, sperând să nu mă fi văzut nimeni. Când am ajuns la jumătatea drumului spre ora de algebră, am simțit o ușoară bătaie pe umăr. Dar când m-am întors, nu era nimeni acolo. Am scuturat din cap. Dintr-odată mă simțeam ciudat, ca și cum aș fi plutit prin visul altcuiva.

Până să ajung la ora domnului Walsh, m-am trezit înconjurată de râsete. Niște tipi au început să fluiera când

am intrat în încăpere. Oare pentru că în sfârșit purtam uniformă școlii? Nu știam. Ceva se petrecea, însă eu nu pricepeam ce. Măinile îmi tremurau pe lângă corp, așa că le-am strâns în pumni și m-am așezat în bancă lângă Jamie. Atunci am auzit un foșnet de hârtie care venea din spatele meu. Foșnetul hârtiei pe care o aveam lipită de spinare.

Cineva chiar se ciocnise de mine mai devreme. Măcar asta nu fusese o halucinație. Am întins mâna și mi-am desprins de pe spate foaia pe care era mâzgălit cuvântul „târfă”. În clipa aceea chicotelile înfundate au izbucnit în hohote de râs. Jamie a ridicat privirea nedumerit, iar eu m-am înroșit în timp ce mototoleam în pumn bucata de hârtie. Anna și-a lăsat capul pe spate și a început să râdă zgomotos.

Fără să mă gândesc, mi-am desfăcut pumnul și am așezat ghemotocul de hârtie în palma întinsă. Apoi l-am trimis cu un bobârnac drept spre fața Annei.

— Creativ, i-am spus în momentul în care cocoloșul și-a atins ținta.

Mai întâi obrazii ei bronați s-au făcut roșii, după care o venă a început să i se umfle pe frunte. A deschis gura ca să mă înjure, dar domnul Walsh i-a tăiat vorba înainte să înceapă. Am dat lovitura!

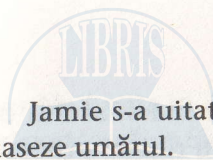
Jamie mi-a zâmbit larg și, după ce s-a terminat ora, m-a bătut pe umăr.

— Bine jucat, Mara!

— Mersi.

Aiden l-a împins pe Jamie în drum spre ieșire și l-a izbit cu umărul de tocul ușii. Înainte să iasă din clasă, s-a întors și l-a întrebat:

— Tu n-ai o peluză de împodobit?

Jamie s-a uitat furios în urma lui și a început să-și maseze umărul.

— I-ar trebui un cuțit în ochi, a bombănit el după plecarea lui Aiden. Deci. Lăsând jigodiile la o parte, cum a fost prima ta săptămână?

Oh, știi tu! Am văzut un tip mort. Mi-am pierdut mințile. Nimic nou.

— Nu prea rea.

Jamie a dat din cap.

— O mare schimbare față de vechea școală, nu?

Când mi-a pus întrebarea, în minte mi-a apărut un cadru cu Rachel.

— E atât de evident?

— Scrie pe tine „școală publică”.

— Ăăm, mersi?

— Oh, ăsta chiar a fost un compliment! Stau la ore cu javrele astea aproape de când mă știu. Nu e un motiv de mândrie. Crede-mă!

— Să mergi la o școală particulară sau la Croyden în mod special? I-am întrebat în timp ce ne îndreptam către dulapul lui.

— Din câte am auzit de la prietenii care frecventează alte școli, cred că nivelul ăsta de ticăloșenie e specific pentru Croyden. Uite-o pe Anna, de exemplu! Are un coeficient de inteligență cu doar câteva puncte mai mare decât al unui cadavru și totuși ne mănjește ora de algebră cu prostia ei.

M-am hotărât să nu menționez faptul că temele mă derutau probabil la fel de mult ca pe ea.

— Suma donată de părinții tăi e direct proporțională cu cantitatea de rele care ți se îngăduie, a zis Jamie în timp ce își schimba cărțile.

Când o umbră a întunecat lumina soarelui de amiază ce se strecura prin ferestre, am ridicat privirea. Era Noah. Avea, ca de obicei, primul nasture de la cămașă descheiat și mânecile suflecate neglijent, iar azi purta la gât o cravată subțire, tricotată, legată cu un nod slab. Zăream cu greu șnurul negru care îi atârna la gât și care se ițea de sub gulerul descheiat al cămășii. Era o ținută care îi stătea bine. De fapt, îi stătea grozav, în ciuda cearcănelor de sub ochi. Avea părul răvășit, ca de fiecare dată, și își trecea mâna peste barba aspră. Când m-a surprins holbându-mă la el, m-am înroșit. El mi-a zâmbit trufaș. Apoi s-a îndepărtat fără să scoată o vorbă.

— Așa începe, a oftat Jamie.

— Taci din gură!

M-am întors cu spatele ca să nu vadă cum mă înroșesc și mai tare.

— Dacă n-ar fi așa un nemernic, aș aplauda, a spus Jamie. S-ar putea stârni un incendiu cu fierbințeala dintre voi doi.

— Confunzi animozitatea înverșunată cu afecțiunea sinceră, am zis eu.

Dar când mă gândeam la săptămâna trecută și la felul în care se purtase Noah cu Mabel, nu mai eram atât de sigură că aveam dreptate. Jamie mi-a răspuns clătinând cu tristețe din cap.

— E doar o chestiune de timp.

I-am aruncat o privire plină de venin.

— Până când...?

— Până când o să ieși rușinată din bârlogul nelegiuirilor lui.

— Mersi pentru părerea bună pe care o ai despre mine.